

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2196/2019
13.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Гордана Булатовић, адвокат из ..., против туженог "Путеви Ужице" АД, кога заступа др Љубиша Павловић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2921/2018 од 21.02.2019. године, у седници одржаној 13.05.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2921/2018 од 21.02.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2921/2018 од 21.02.2019. године, преиначена је пресуда Основног суда у Ужицу П1 401/17 од 22.06.2018. године, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му на име неисплаћеног дела зараде за период од 01.09.2012. године до 31.08.2015. године, исплати укупно 1.518.255,79 динара, са законском затезном каматом на појединачне месечне износе ко у ставу другом изреке. Ставом трећим изреке, тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове поступка од 117.750,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, а на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку на основу члана 408., у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 55/2014), па је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је код туженог у спорном периоду радио на пословима електричара прве групе у радној јединици "ББ" без закљученог уговора о раду, а током читавог периода основна зарада му је обрачунавана по основу вредности сата од 10.985,00 динара и коефицијента 3,20 иако је тужени 05.04.2010. године донео одлуку према којој најмањи коефицијент према коме ће се обрачунавати основна зарада за најједноставнији посао износи 1,8. Према овом коефицијенту бруто зарада износи 19.773,00 динара, а нето зарада 13.680,00 динара. Вештак је обрачун разлике зараде вршио према коефицијенту радног места тужиоца од 3,2, узимајући минималну цену рада по сату за коефицијент 1 и утврдио да она за утужени период износи укупно 1.518.255,79 динара.

Код овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је усвојио тужбени захтев и обавезао туженог да тужиоцу исплати разлику између исплаћене и припадајуће зараде за тражени период, по основу члана 52. Посебног колективног уговора за грађевинарство и индустрију грађевинског материјала ("Службени гласник РС" бр. 15/12), који је био у примени до 29.03.2014. године, члана 34. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде ("Службени гласник РС" бр. 3/15), који се примењивао од 22.01.2015. године и Закона о раду. По оцени првостепеног суда, тужени је у спорном периоду исплату зараде тужиоцу вршио одређивањем мање цене рада од цене рада која би му припадала према наведеним посебним колективним уговорима, па су самим тим исплате које зависе од основне зараде вршене у мањим износима од припадајућих.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је у побијаној другостепеној пресуди примењено материјално право када је првостепена пресуда преиначена и одбијен тужбени захтев.

Другостепени суд правилно оцењује да коефицијент у висини од 2,30 чију примену тужилац тражи приликом обрачуна разлике зараде није коефицијент који му припада према наведеним колективним уговорима за послове које је обављао у утуженом периоду (електричар прве групе), а сходно стручној спреми, сложености и одговорности. Наведени коефицијент је био прописан за запослене који поседују V и VI степен, ВКВ радник и ВШС, а радно место тужиоца електричар прве групе, захтева нижи степен стручне спреме од наведеног. Правилно је схватање да, у недостатку уговора о раду којим се утврђују елементи за обрачун зараде, исплатни листови за утужене месеце нису акти на основу којих се, према Закону о раду, утврђују права и обавезе по основу рада.

С тим у вези ревизијом се неосновано указује на погрешну примену материјалног права.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде у преиначујућем делу, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

Захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију је одбијен, јер се не ради о трошковима потребним ради вођења ове парнице (члан 154. ЗПП).

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**